

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos... 1'50
1 any.....	5'00

ES CÉGO DE BELLVER.

TRADICIÓ MALLORQUINA.

(TRADUÏT DES CASTELLÁ.)

I.

En Guillem de Fontanill, Governadó des castell de Bellver, era un d'ets homes més felisos del mon. Gosava de sa més gran confiança des seu señó es Còmpte Berenguer de Barcelona, que'n aquell temps era es soberano de ses Balears, (*) y ademés d'aquesta confiança era casat amb Dòna Bèrta de Moncada, sa dòna més guapa qu'es coneixia à dins ses tèrres de son señó es Còmpte. En axò afegiuhi llavò sa pau que reynava à Mallorca, que li permetia entregarsè à sa séua passió favorita qu'era es cassá, ¿quí no seria felís en el mon?

Es séus falcons, qu'era amb lo que cassava En Guillem, eran envidiats p'es mateix Còmpte; entre ells n'hi havia un que li deyan *En pelegrí*, que'l havia surtat sa senhora, y agraït à sa qui devia la vida, sempre estava per dins sa séua cambra, y en está tots sòls se posava demunt sa séua espalla acariciantla amb ses més gracioses moxonies.

Na Bèrta feya algun temps que no acompanyava à son marit en ses séues cassades, lo qual el contrariava molt, perqu'ademés de veurersè privat de tan bella companyera, s'hi veyia també d'*En pelegrí*, perqu'èll no anava à cassá sens qu'hey anàs sa séua senhora; però en camvi tenia un gust que no havia tengut encara, apesà de desitjarlo molt: sa séua dòna li havia fèt à sèbre que prest tendria successió.

(*) S'autor d'aquesta leyenda, qu'es tota de pura invenció en es nòstro veure, ha comès un anacronisme històric suposant qu'En Berenguer, Còmpte de Barcelona, era soberano de Mallorca en temps que ja estava construhit es Castell de Bellver y La Seu; essent axí que si al cas reynà dins elles fonch à principis des sigle XII y aquests edificis no foren construhits fins à la fi des XIII.

II.

Un decapvespre En Guillem projectà una cassada lluny, y sa séua dòna quant s'en anava, el despedia d'una finestra amb so mocadó en sa mà. Es castellá de Bellver pensava cassá, à un punt pròp de la ma, anomenat sa ribera des marjals, ahont hey havia molta cassa; però estant molt lluny des castell, varià de pensament, perque s'ennigulà y va tení pò de que plogués. Baratant, ydò, de camí, se va allunhà de la mà y s'en va anà pròp de Ciutat ahont hey havia més cases, à fi de tení refugi si plovia.

En Guillem havia amollat es séus falcons, encara qu' inútilment, perque no se veyia un aucell al ayre; pensava tornà ja à n'es castell quant vé un punt al ayre que volava amb lleujeresa amb direcció à Ciutat. Li abordà es séu falcó y amb un instant aquell devallà amb una paloma blanca que tenia una bossa blava fermada à n'es còll, amb una veta des mateix coló; obrí En Guillem sa bossa, y à dins ella hey trobà un plegamí molt petit, amb lletres que casi no es veyan; y èll que sabia lletgi un poch, còsa rara en aquell temps, va lletgi lo siguent:

«Teobaldo méu: En aquest moment »surt des castell En Guillem per cassá »à sa ribera des marjals. Aprofita s'ocasió; demà serém felisos encara que per »pòques hores, perqu'En Guillem demà »va à Barcelona, cridat p'es Còmpte. »Hora-baixa, pòst es sòl, t'esper; ja saps »lo qu'has de fé.

«Teobaldo méu: ma vida es insuportable; mon còs está presoner entr' aquestes solitaries murades, y s'ànima méua »vòla à tú.

«Avina Teobaldo; per cada instant que »pas fins que te veja. rèb una besada de »ma boca, y un batut de mon còr.

«No bé En Guillem s'embarqui demà, »t'enviaré una segona paloma. Tracta »bé es méus blanchs pájes; felisos ells »que te veuran ántes que jò.»

—¡Infames! (va dí En Guillem à mitja veu.)

Y partí cap al castell.

III.

Durant sa cassa de sa paloma, el Cèl s'havia acabat d'omplí de niguls, gotes gròsses comensáren à caure demunt es cassadós acompanyades de llamps y trons.

Es cavallé acabá de lletgi, aficà es plegamí dins sa butxaca, y fent señes à n'es criats de que s'arrambássen los parlá d'aquest módo:

—Escoltau; y ficsauvos en ses méues paraules, perqu'es questió de vida ó mòrt. Per una felís casualitat, he descubert que se tracta de vendre à n'es francesos de Narbona es castell del *Salto del Rotlan*, obrintlos es Pirinèu. Amb axò vos dich bastant. Ningú de vosaltres, ... escoltau bé: ningú de vosaltres parlarà ni à sa mare, ni à sa dòna, ni à n'es séu confés, ni à ningú, amb una paraula, de sa paloma qu'he cassat avuy. Si qualcú de vosaltres no heu compleix, morireu tots à la forca, y ses vòstres famílies serán enjegades de ses tèrres del Còmpte nòstro señó, (q. D. g.) Ara, en marxa.

Es cassadós, estorats, seguiren à son señó, el qual, à pesà de que plovia à torrents, se dirigia à n'es castell fent estrañes volteres.

Es falcons, molt diferents des cassadós que tenian pò des còll si murmulavan, volatetjavan dins ses séues gábies y feyan crits llastimosos.

Però quant En Guillem va sentí es toch d'oració, s'encaminà tot dret al castell. Es pònt ja estava alsat y quant es soldat de guarda vé sa comiliva que se dirigia cap à èll fé seña de que tirassen es pònt, però En Guillem va maná lo contrari.

Es castellá va cridá es majó des séus soldats y li va dí qu'avisás à sa séua dòna que sortís à sa finestra.

Moments després na Bèrta trèya es cap per una finestra des primé pís.

—Guillem; ¿que fas aquí defòra? ¿còm no entras?

—Anit dormiré à sa torre. A n'es téu costat, hermosa Bèrta, no se pòt més que pensà amb tú, y jó avuy n'he de fé molta feyna à n'es plans que tench que presentá à mon señó el Còmpte.

—Ah, señor, ¿y me deixes viuda tenguent tan pròp?

—No hey ha altre remey. (Ja tendrás demà qui t' aconsòl. Si pas un quart devòra ella la mat.)

Sa torre de s' Homenatge des castell de Bellver, tots la conexèm. Està separada des castell p'es fòsso, però hey està unida per un pònt de fusta. En Guillem entrà a sa torre acompanyat de sos criats.

IV.

Es dia siguent el Cèl se presentà nèt de niguls, es sòl hermós y la mar en calma encara que bufàs s' embat. Entre les nòu y les deu des dematí, una galèra de deu rems per banda, que duya issat es pendó condal, se posà al payro, devant es castell.

En Guillem de Fontanill, hey va anà amb una llanxa y na Bèrta de Moncada, d'una finestra des castell, el despedia amb so mocadó, fins que l' va pèrdr de vista.

Sa galèra s'allunhà bordetjant, y na Bèrta còm no la va veure més, va fé, còm aquell que diu, un alé.

Es decapvespre d'aquest mateix dia, mitja hora antes d'alsarsè es pònt des castell, arribà allà un marxando que pareixia estava molt cansat.

Sa senhora, per casualitat, goytava a una finestra de devòra sa pòrta de sa fortaleza.

—Nòble senhora, (va di es venedó,) vench de devòra Valldemosa. ¿Me voldria da hospitalitat per anit? Per ventura agradaran a voce-mercè algunes d'aquestes tèles que duch.

Sa senhora donà ordre de que l' deixassen passá. Un quart després es pònt ja estava alt.

Es que tornavan de fé feyna p'es camindòys apròp de la má, se preguntavan amb molta d'inquietut, que feya una galèra catalana fondetjada dins Calamajó; tenguent pò de que fós per impedi un desembarc de pirates.

Ja entrada sa nit y devés les deu, un homo d' elevada estatura se dirigia a n'es castell de Bellver, anava tapat encara que fés molta caló, amb una capa amb caputxa. Quant va essè a Bellver per sa part contrari a la ma ahont es fòsso es més estret se returá, y s'alsá sa caputxa, per essè conegut.

Era En Guillem de Fontanill.

S'obrí una finestra qu' a n'aquella part hey havia a nivell de terra, y un soldat faèl tregué un tauló llarch, y el posá de cap a cap de fòsso. En Guillem passá per éll en pas segú y entrá dins es castell. Minuts després quedá aquella part des castell igual qu' antes.

Are entrèm a n'es castell juntament amb En Guillem.

Després d'atravessá una partida de corredós estrets y tòrts, pujá un' escala y se trobá a n'es pís principal. Atravessá una pessa plèna de sellas, brilles,

llanses, espases, corasses, cascos, armetjos de cassá y de pescá, sortí de aquesta y entrá dins es menjadó principal. A l'esquerra hey havia una pòrta qu' En Guillem obrí amb una clau que duya, y entrá dins un corredó curt, il·luminat solament per sa claró que sortia per devall una pòrta qu' a s'enfront se veyá.

Amb gran sorpresa vé En Guillem que sòls estava empesa.

Abans d'entrá s'assegurá de qu' un puñal que duya corria bé dins sa daga y quant va está segú empengué sa pòrta y entrá dins una gran sala ahont hey havia un llit molt hermós. Era es llit de nòsses des castellans de Bellver. S'al·cova estava separada de sa sala per unes cortines. Es dormitòri estava a les fosques, sòls hey entrava un poch de llum per entre ses cortines; En Guillem paupá es llit amb una ma per veure si hey havia qualcú y s'altre la tenia a n'es manech des puñal, però es llit estava buyt. Es castellá llavò separá una cortina de s'altre y mirá... A s'enfront s'hi veyá una finestra ubèrta, per la qual entrava sa claró de sa lluna, per demunt es brandolat s'hi veyan dos caps de persona, un devòra s'altre, tan acostats qu' es cabeys se tocavan.

Se sentia aquest *xep-à-xep* que fan ets enamorats.

D'en tant en tant se sentia *En pelegrí* qu' estava condormit demunt es seu botadó.

En Guillem caminà algunes passes sens essè sentit, després s'aturá...

Na Bèrta y un bell mosso de negra y llarga cabeyera, apoyats a n'es brandolat de sa finestra, miravan a defòra.

Es panorama que se presentava a sa vista d'ets enamorats era grandió.

Ni un alé d'oratge se sentia, a l'esquerra se veyá la ciutat de Palma que par que dormís gordada per una partida de gegants en forma d'iglesies manats tots per un més gròs y hermós anomenat la Catedral.

A s'enfront se veyá passá pausadament una barca pescadora que vogava per dins un *lago* de plata, tal pareixia s'aygo de la ma, pegantli sa lluna d'en plé en plé.

Sa castellana y es seu company admiravan sa bellesa de sa naturalesa; éll señalava amb sa ma el Cèl, ella tenia es bras eurevoltat p'es còs d' En Teobaldo.

En Guillem avansá; tregué es puñal; però, mudant de pensament, el torná enfoná; s'acostá depressa a n'els enamorats, y sens qu' es poguessen girá, los agafá un en cada bras y los tirá pe sa finestra a n'es fòsso.

Se sentí un crit.... llavò es renòu de caure un còs en terra.

Soná sa ven d'alèrta p'es centinèl·la de més apròp, repetida per altres de més lluný. En Guillem de Fontanill s'acostá a sa finestra mirant abaix, però sa fosca l'impedí veure rès.

Se girá cap a dins sa cambra y succehí una còsa horrible; En Guillem vé un bulto negre devant ets uys y sentí un mal tan gròs a n'es dret qu' a pesar de sa séua valentia va caure en terra, sense sentits, donant un gran crit.

Acudiren soldats amb atxes y trobaren es señó que comensava a torná en sí. Tenia s'uy dret buyt, y s'esquerra ben mal parat. Devòra éll hey havia plomes negres qu' els criats conegueren qu' eran d' *En pelegrí*, es falcó de Dòna Bèrta de Moncada. *En pelegrí* no l' tornaren veure pús.

V.

Sa catástrofe de Bellver se va sèbre totduna, per tot es condat y ses illes. L'endemà va arribá un germá d' En Guillem, per governá es castell. En Guillem estava cègo del tot.

En es fòsso se trobaren es cadávres d' En Teobaldo de Gantelme y de Dòna Bèrta de Moncada.

En Guillem va viure dos anys entre la vida y la mòrt, sense sortí casi des castell. Qualque bòn dia, axí mateix, el veyan fé una volteta, apoyat a n'es bras d'un véy y lleal servidó. Va essè conegut desd' aquell dia, per totes ses Ballears, p'es nòm d' *Es Cègo de Bellver*.

TINET.

CARTA

TROBADA BAIX D'UN CONFESSIÓARI, DIRIGIDA A SA PENITENT QU' ACABAVA DE CONFESSARSE.

*Infèrn a tres de Febré
D'una eternitat qui vé:*

Germana méua: Sabrás
Que dins un gran fòch m' abrás;
Jò estava tot lo sant dia
Murmurant es méu veynat,
Quant de ca-méua s' estat,
Que ningú l' sabés volia:

Criticava el qui passava,
Matrimònis componia,
Es veynat rábia em tenia
Perque jò amb éli me posava.

Jò renòu a casa estèrna
Hey movia sens motiu
Y ara el dimòni me diu
«Mòu renòu, mitja llanterna.»

Jò a ca-méua no aclaria
Tenguent sempre qu' aclarhí,
Y molt de conta tenia
A tothom, ménos a mí.

Dins sa missa jò xarrava
Des qui tenia devant;
Sa conducta destapava
Sa familia murmurant.

No tenia altre que fé
Que l' prohisme murmurá;
¡Ay, Lletrudis! guardet bé
De ton veynat malfamá.

Es xarrá demés, a mí
Me còsta está dins un fòch;
Si jò m' vés a n'es téu lòch
Sa boca em feya cosí.

Ara aquí dins call, y bé,
Lo que demés conversava:
«Aquesta es qui murmurava»
Diu el dimòni que'm té.

«Aquesta es qu'amb sos veynats
Tenia conta,» me diu;
«Crema aquí còm un caliu
No els haguesses malfamats.»

Per lo tant, germana mèua,
Alèrta á n'es murmurá;
Ni en casa estèrna posá
Rendús. Arretgla ca-téua.

Demunt una tova dura
Y amb un trosset de carbó,
A pesar de fer foscó
T'escrich sa mèua amargura.

Amb un dimòni he fèt bò
Y amb so porté de la casa
M'ha costat un' òlla d'ò,...
Ley darás; que sia rasa.

Adios, ydò, germana mèua,
No te cuydes d'es veynats,
Tampòch d'ets enamorats,
De ningú; sèu á ca-téua.

TINET.

XEREMIADES.

Rebèrem una invitació molt afenta
des Directó y Professors des Col·lègi de
Santa Teresa des Pònt d'Inca per assis-
tí á presençia els ecsercisis d'oposició
d'ets alumnos de 2.ª ensenansa que co-
mensáren diumenge passat. Mos va sè-
bre greu qu'altres feynes de més com-
promís mos llevássen es gust qu'hau-
ríam disfrutat, en atenció á lo bé que va
aná sa funció, segons contan altres com-
pañeros qu'hey foren.

Los donám les gracies per tan honrosa
distinció.

Sa Confraria de Sant Bernat, que pa-
reix qu'enguany vòl tirá sa casa pe sa
finestra, còm diuen es castellans, ó vòl
posá s'òlla gran dins sa petita, còm
deym per aquí, mos va convidá amb una
entrada p'es ball que va fè diumenge
passat. No hey poguerem aná, però con-
tan que va está tan animat y qu'aquella
célebre y coneguda romeria vá essé una
de ses millós que s'han vistes.

Axí mos agrada.

Hem lletgit amb molt de gust sa *Me-
mòria ó folleto sobre el Protòxid d'a-
zoe*, publicat p'el dentista Don Guillem
C. Tinker, y sobre s'empleo d'aquesta
sustancia còm un bòn dormissò, per-
qu'es qui tenga mal de queixal no su-
freixca en trèurerley, sa causa des séu
doló; y veym que lo que se propòsa es
séu autor está ben demostrat. Trobám
per lo mateix qu'aquesta sustancia me-
reix ocupá un puesto dins s'estudi de
tot dentista, ja qu'amb tant bòn ecsit
l'está empleant l'anomenat señor.

El señó Governadó ha publicat un
bando sobre sanitat qu'está de lo més
ben dictat y mereix sa nòstra aprobació.

Quant hem lletgit s'article setè mos
hem alegrat de lo més perque cada ve-
gada que passavam pe s'estació des
Pònt d'Inca amb so *tren*, mos envestia
aquella pudó repugnant d'una partida
d'assolls qu'han fèt pròp de sa Farine-
ra habitats per xexanta ó setanta pòrchs
posant greix á té qui té. Aquests assolls
no están á un kilómetro y mitx d'aque-
lla població de recreo ni tant sòls á cent
cincuenta metros, y si lo dictat no ha
d'essé lletra mòrta los haurán de llevá
dins quinze dies. Heu feym á sèbre á
n'es Batle de Marratxí qu'es es respon-
sable devant s'autoritat qu'ha donades
aquestes bònes ordres.

En igual cás están es famés de Sant
Llatse y de devòra Can Veta y d'altres
parts que ni á mitx kilómetro están,
quant han d'está á dos al manco d'en-
fòra de Ciutat, segons lo manat.

Per aquest camí ferè m via. Axí mos
agrada.

Encara que L'IGNORANCIA no tenga
massa empenho, axí mateix desitja en
gran manera es perdó ó s'*indulto* d'a-
quest pòbre homo qu'está sentenciat á
mòrt. Suplicám per lo mateix á n'els
nòstros lectors que no perdonin mèdi,
ni deixin de tocá tots els registres ne-
cessaris per evitá el que s'haja de privá
de la vida á un germá nòstro encara que
criminal. Será una alegría per nòstros y
per tota Mallorca.

A Mallorca se venen còses molt rares:
dins un any s'en han vistes dues, que
no es fácil se pujan veure á moltes parts.
Una la va veure pòca gent. Fa uns quants
mesos á n'es Teatro-Circo-Balear, se
va representá y cantá, diguemhó axí,
s'òpera *Hernani*: y des primé acte en-
vant se suprimí tota sa part de *tenor*.
¡Ydò, tornau per un'altre!

Diumenge passat á sa Plassa de To-
ros, se doná una corrida, del qual es-
pectacle no dirèm res... perqu'heu-pòren
dí es nou ó deu mil espectadors qu'hey
eran.

Son estades dues còses molt notables
que pòren aná de brasset. Nòstros ten-
guerem sa bòn sort de veurerlès totes
dues: y la veritat, hey riguerem de gust.
¡Planetes de fortuna poderhó veure!

Sa vila d'Esporlas que conta dos mil
y pico d'habitants está dividida en dues
porcions qu'están situades á bastanta
distancia una de s'altre, encare que casi
unides ses cases de ses dues. Ydò bé;
allá no més tenen un *buzon* de corrèus y
succeheix qu'un que visca á sa part de
vila que no hey ha es *buzon* ha de pegá
una bòn caminada si vòl tirarhí una

carta dedins. D'axò se queixan y amb
molta rahó aquells vecins y desitjarían
del señó Administradó de Corrèus, que
tant se mòstra dispòst á cumplí es desit-
jos des públich, los posás un altre *buzon*
ó al manco, ja que no més en tenen un
los ho deixás tení un any perhom á ses
dues parts de vila y axí en havè d'enviá
cap carta se repartirían ses caminades.

DOCTORIES D'UN PAGÈS;

QUE CÒM PRÒU HAURÁ XARRAT
FEYS CÒM SI NO HAGUÉS DIT RES.

Si jò fós còsa molt gròssa
Faria una lley ben rara,
Perque á lo molt que s'usa ara
Li obriria aviat sa fòssa.

Me diriau: no sou vos
Còm ets hòmos d'avuy día;
Y jò sense escoltarlós
Sa mèua vía faria.

Lo qu'es dret, dret quedaria,
Però si estás rès tombat
En que'm véssen escorxat
Se cèrt qu'heu adressaria.

A tots ets hòmos de bé
Que no més vòlen lo séu.
Y amb sa fè des carboné
No van de téu ni de méu.

A n'aquests perque tothòm
Los conegué y d'enfòra,
Los donaria perhòm
Mitja pesseta cada hòra.

Però si hey hagués qualcú
Que «som d'aquests,» me dignés
Bastaria, ben segú,
Que perqu'heu diu no'l cregués.

No voldria es consentís
Qu'hey hagués tant de *vedat*,
Perqu'es menjan es conís
La tercera part des blat.

Tampòch no comportaria
Qu'es cans p'es mitx des carré
Trescassen tot lo sant día,
Donant á sa gent quefé.

Ni qu'es carros correguessen
Perillat matá qualcú;
Ni qu'es Municipals fèssen
Molta planta y pòch comú;

Ni que quant ben adormit
Un hòmo ja fart está,
Confiant dins es séu llit
No obrí ets uys fins l'ondemá.

Amb vèu que no's de canaris
Li fessen rompre es dols sò,
Un esbart de perdularis
Que no fan may rès de bò.

Ni..... però val més callá
Per sa llengo qualcú es pèrd,

Y si volgués acabá
Predicaria en desèrt.

Y are que ja aquest pagès
Fins qu'ha volgut ha xarrat
Pensauvós que no ha dit res.

Axò vaitx trobá, ignorants lectors,
s'altre diassa per dins uns papés véys.
De totes maneres, còm qu'aquest pagès
tenga una mica de rahó; si vos agrada
bé, si no vos agrada paciència; ja vos
agradará un'altre còsa.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

COVERBOS.

Axò eran tres homs qu'anaren á
n'es servici del Rey, y quant compliren
es servici un à s'altre se deya:

—Que tontos som estats. En coranta
mesos d'havè servit al Rey no hem
après es castellá.

Amb axò salta un d'ells y digué:

—Mirau: ¿sabeu que podrem fé? Allá
veix dos señós que'l parlan: jò hey
aniré y aprendré una paraula y llavón-
ses hey anireu vòltros.

Ets altres dos hey vengueren à bé.

Hey aná es primé y encara no havia
arribat, sentí qu'un d'aquells dos señós
deya «*nosotros*». Saltant y botant s'en
torná à n'es séus dos companys y los
diu:

—Lo qu'es jò ja el sé conversá.

Hey aná es segon y sentí «*por el di-
nero*».

Es derré hey aná també y torná sentí
«*eso es la razon*».

Tots tres, més contents qu'un pasco,
amb sa llecència s'en tornavan à la vila,
y quant n'eran pròp trobaren un homo
mòrt. Tots tres s'hi aturaren à veure'l
y al entretant que'l miravan la Justicia
hey comparagué, y los va dí:

—¿*Quien ha muerto este hombre?*

Totduna salta es primé riguent y diu:

—*Nosotros*.

Y la Justicia torna preguntá:

—¿*Por qué?*

Y torná à dí es segon:

—*Por el dinero*.

Y la Justicia enfadada diu:

—*A presidio os llevamos*.

Y es derré d'aquells tres soldats salta
y diu:

—*Eso es la razon*.

Ara considerau vòltros, lectors, còm
degué aná sa bulla d'havè après es cas-
tellá.

Un condemnat à mòrt deya à n'es
Botxí que li passava sa còrda p'es còll:

—Homo, vés alèrta; no estrenguis
tant; ¿no veus que m'aufegarás?

Una jove es día que se casá estava
molt pensativa, y un amich li preguntá
sa causa que la feya está tan concirosa.

—No tenech altre pensament sinó cer-
cóa es qui s'ha de casá amb jò quant se
muyra es méu homo.

ANYORANÇA.

Anyora sa llar tranquila
Lo viatger lluny de sa pàtria;
També lo soldat anyora
Trescant per aspres montanyes
La terreta que'l vé naixer,
La familia qu'ha somniada
Cent vegades d'adormit
Demunt qualque pedra ò marge.
Tothòm millor temps espera
Qui s'anyora consòl haja.
¡Ay! qui sabés un remey
Per curá es mal d'anyoransa!

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

CARTA NOTABLE.

Palma 29 de Mayo de 1844.

Mi mas esti mado y guerido y nunca olvidado
amante, guiciera que estas cuatro mal Formadas
letras teencontrasen den Frutando delamas con-
Pleta salut que lamia no esbuena Porgue desde
el dia de tu Partida sea Poderado demi una mala
incolia que nome de ja dormir ni comer ni beber
mi consuelo es sus Pirar; de sir jay dueño demi-
corazon euan di Férente acido delo que me Pe-
saba que mis Penas gascaban acabado yaora veo
que van aumentando! jay mi amor! que Plaser
tengo al de sir esa es Precion a mante di choso
Porgue tiencs ladicha de ser amado de una inFe-
lis que se abandonado en una siega Pasion yo no
Puedo es Plicarte como lo siento en mi alma no
antonio no sabras ja mas el esceso con que te a
doro ha Por que un corazon como el mio no ten-
dra un lenguaje Pro Pio Para es Plicarse Pues
sensus es Presiones muy sencillas en conParacion
de lo que tu me insPiras: no tedan a entender
mis o jos mucho mas consuelo mio ya Puedes
ver sitienes algun remedio Parami Par que coese
dolor es inPosible el vivir Per dona dueño mio
si no soi mas largo Por que no Puedo aguantar
el dolor de cabeza Por el Pratan del coreyo reci-
biras tres Panes Por que no an cabido mas den-
tro la Panera y tambien recibiras Galletitas ya
vas y muchas es Presiones de mi madre y de mi
ermano y detus ermanos y de la margarita y de
su es Paso y de su madre y de su Padre y de to
dos tus amigos muchos besos y de mi recibí el-
corazon a Fligido.

TARGETES DE VISITA

à n'es quinze minuts y à n'es prèus signents:

100 targetes blanques ó colós. . . 6 rs.

100 targetes endolades. 10 rs.

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,
CADENA, 41.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—S. Ròch, S. Ròch, que sa pèste
may mos tòch.

SEMBLANSES.—1. En qu'hey ha mèltos.
2. En qu'espassa sa calò.
3. En que d'è anells.
4. En qu'hey ha Serras.

XARADA.....—Co-to-rra.

PREGUNTES.—1. Es dorat.—2. Es rèbol.—3. Es
miradò.—4. Es fasòl.—5. Es sol-
dat.—6. Es lès.—7. Es sillò.

CAVILACIÓ.....—Torres.

FUGA.....—En aquest mon mesquí quant no
tenim pa no tenim ci.

ENDEVINAYA.—Es Cap-blanch.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es tòros à ses cartès?
2. ¿Y ses cartes à una funció de tòros?
3. ¿Y ets hòmos de bé à ses tarònges?
4. ¿Y es globos de S. Bernat à ses fíres de Palma?

XARADA.

Primera-es arbre boscá
D'hont s'en trèu medicament;
Segona amb gran sentiment
La canta un italiá;
Es tot en un mòble está
Que l'empra molta de gent.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTES.

1. ¿Qu'es lo qu'es cent vegades més couent
qu'un pèbre de cirreeta?
2. ¿Quin any es es més llarch des sigle?
3. ¿Quin es es temps més perdut y que més
aprofitan ses atlòtes joves?

UN ATREVIT.

CAVILACIÓ.

CREMAN PA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

.o .ey .a .i.ó .o.. .n' e. .ni .o .o. .e.í

ENDEVINAYA.

Amb tothòm tract. Ningú'm vòl;
Pich y no som picadò,
Bot y no som botadò.
Ses dónes son mon consòl
Mes no me ténen amò.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)